

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci — Numărul Nouăsprezece

Al Doilea Vai — Partea a Șasea

Jeff Pippenger

2026-07-20

Cărțile lui Daniel și Apocalipsa se completează reciproc, ceea ce înseamnă că împreună sunt desăvârșite.

„În Apocalipsa se întâlnesc și se încheie toate cărțile Bibliei. Aici se află completarea cărții lui Daniel.” Faptele Apostolilor, 585.

Împărățiile profeției biblice trebuie să constituie punctul central al atenției studentului profeției, căci acolo este prezentată în principal istoria externă a zilelor din urmă.

„Este cu mult mai bine să învețe, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, cauzele care guvernează ridicarea și căderea împărățiilor. Tineretul să studieze aceste relatări și să vadă cum adevărata prosperitate a națiunilor a fost legată de acceptarea principiilor divine. Să studieze istoria marilor mișcări reformatoare și să vadă cât de adesea aceste principii, deși disprețuite și urâte, iar susținătorii lor aduși în temniță și la eșafod, au triumfat tocmai prin aceste sacrificii.”
Educație, 238.

Istoriile sacre, fie că este vorba despre „marile mișcări reformatoare”, fie despre „ridicarea și căderea împărățiilor”, sunt, în Cuvântul lui Dumnezeu, o chestiune de viață și de moarte. Pavel a consemnat în a doua epistolă către Tesaloniceni, capitolul doi, că aceia care nu iubesc adevărul și care, după aceea, primesc o puternică amăgire, fac astfel deoarece au ales să respingă mesajul pe care Pavel l-a identificat în pasaj. Pasajul identifică relația dintre Roma păgână și Roma papală, care este, de asemenea, relația dintre Pergam și Tiatira și totodată relația dintre fier și lut, precum și relația dintre balaur și papalitate. Ridicarea Romei papale, reprezentată de Tiatira, și căderea Romei păgâne, așa cum este reprezentată de Pergam, sunt un adevăr pe care cei ce primesc o puternică amăgire îl urăsc.

În istoria mișcării millerite, disputa dintre milleriți și protestanți care și-a găsit locul pe harta pionierilor din 1843 privea ce putere istorică era reprezentată prin „jefuitorii poporului tău” din versetul paisprezece al capitolului unsprezece din Daniel. Erau jefuitorii ridicarea Romei păgâne, așa cum susțineau milleriții, sau era căderea seleucizilor, așa cum pretindeau protestanții?

„Fiecărei națiuni care a apărut pe scena acțiunii i s-a îngăduit să-și ocupe locul pe pământ, pentru ca să se vadă dacă va împlini planul «Străjerului și al Celui Sfânt». Profeția a urmărit ridicarea și căderea marilor imperii ale lumii — Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Cu fiecare dintre acestea, ca și cu națiunile de putere mai mică, istoria s-a repetat. Fiecare și-a avut timpul ei de probă, fiecare a dat greș, slava i s-a stins, puterea i s-a depărtat, iar locul i-a fost ocupat de alta....”

„Din ridicarea și căderea națiunilor, așa cum sunt făcute lămurite în paginile Sfintei Scripturi, ei trebuie să învețe cât de lipsită de valoare este simpla slavă exterioară și lumească. Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, cum lumea noastră nu a mai văzut de atunci niciodată asemenea,—putere și măreție care, pentru oamenii acelei vremi, păreau atât de statornice și durabile,—cât de deplin a trecut! Ca „floarea ierbii”, a pierit. Așa pierie tot ceea ce nu-L are pe Dumnezeu drept temelie. Numai ceea ce este legat de planul Său și exprimă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră.” Education, 177, 184.

Istoria biblică este viziunea despre care Solomon a spus că, atunci când lipsește, poporul pierie. Milleriții au recunoscut și au proclamat cei o sută cincizeci de ani reprezentați ca „cinci luni” în Apocalipsa capitolul nouă, versetele cinci și zece, dar nu au cercetat în profunzime istoria reprezentată în capitolul nouă din Apocalipsa. Ei au identificat corect cele cinci luni din versetul zece, dar se pare că au socotit că, deoarece versetele cinci și zece conțin amândouă expresia „cinci luni”, aceasta reprezenta pur și simplu o accentuare a profeției chinului reprezentate în ambele versete. Se poate demonstra cu ușurință acum că, atunci când versetul cinci reprezintă „cinci luni”, el reprezintă o sută cincizeci de ani care au început la moartea lui Mahomed, în 632, și s-au încheiat în 782, odată cu umilirea împărătesei Irina a Imperiului Bizantin, sau a Imperiului Roman de Răsărit.

Pionierii au avut dreptate în aplicarea versetului zece la bătălia de la Nicomedia din 27 iulie 1299, ca început al unei perioade de o sută cincizeci de ani care s-a încheiat cu umilirea ultimului Constantin care a domnit la Constantinopol la 27 iulie 1449. Linia peste linie, o perioadă de o sută cincizeci de ani identifică islamul mondial, așa cum este reprezentat atât de primul vai, islamul Arabiei, cât și de al doilea vai, islamul Turciei. Islamul care i-a umilit împreună atât pe împărat, cât și pe împărăteasă identifică islamul mondial cucerind o împărăție alcătuită dintr-o femeie, reprezentată de Irina, și un bărbat, reprezentat de Constantin, ultimul.

În cei o sută cincizeci de ani care se încheie cu umilirea Irinei, islamul Arabiei preia controlul asupra zonei sau teritoriului Bizanțului, lăsând-o pe Irina într-o poziție atât de umilitoare, încât a fost silită să plătească tribut timp de trei ani, pe lângă alte impuneri. Când a avut loc umilirea lui Constantin cel din urmă, aceasta a marcat începutul unei perioade de patru ani care se încheie cu un asediu și cu răsturnarea capitalei Romei de răsărit. În ambele cazuri a fost islamul: islamul arab pentru Irina și islamul turcesc pentru Constantin cel din urmă. În zilele din urmă, islamul mondial, așa cum este reprezentat de cei doi martori ai islamului arab și ai islamului turcesc, prezentați în prima și a doua vaietare, va lua mai întâi teritoriul, iar apoi capitala. Entitatea politică din zilele de pe urmă, reprezentată de Constantin al Romei de răsărit, este unită simbolic prin căsătorie cu entitatea religioasă din zilele de pe urmă, reprezentată de Irina Romei de răsărit. Folosesc termenul de entitate politică și religioasă pentru a arăta că simbolul chipului fiarei apare mai întâi în Statele Unite și apoi în lume. Chipul fiarei este căsătoria simbolică dintre Constantin și Irina, care sunt amândoi umiliți prin pierderea teritoriului și a capitalei lor în fața islamului.

Căsătoria lor este identificată prin alinierea celor două istorii și a fost prefigurată prin căsătoria dintre Constantia și Licinius, în anul 313, când a fost pus în aplicare Edictul de la Milano, iar

biserica simbolică a Smirnei s-a încheiat și a început biserica simbolică a Pergamului. Cei pe care Pavel îi identifică drept primind o puternică amăgire refuză să vadă mesajul de avertizare al lui Pavel, care include o lepădare de credință înainte ca omul fărădelegii să fie descoperit. Lepădarea de credință are loc în istoria Pergamului, iar omul fărădelegii a fost descoperit în 538, iar atunci a început biserica Tiatirei.

Nimeni să nu vă înșele în vreun chip; căci ziua aceea nu va veni înainte ca să fi venit mai întâi lepădarea de credință și să fi fost descoperit omul păcatului, fiul pierzării; care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este vrednic de închinare; așa încât se așază în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. 2 Tesaloniceni 2:3, 4.

Istoria Romei de răsărit oferă două mărturii ale adevărului profetic care este reprezentat, de asemenea, în relația simbolică a Romei de răsărit cu Roma de apus. În această relație, Roma de apus este biserica, iar Roma de răsărit este statul. Roma este o combinație de biserică și stat, reprezentată prin fier și lut în capitolul doi din Daniel.

Un motiv pentru care se poate vedea în mod convingător că, în zilele de pe urmă, islamul mondial vine împotriva unei puteri reprezentate ca o combinație de biserică și stat, luându-i teritoriul și capitala, este susținut de alți doi martori din istoria sacră a Apocalipsei nouă. Osman a cucerit teritoriul Nicomediei la 27 iulie 1299, iar apoi a cucerit teritoriul Niceei doi ani mai târziu, în 1301. Fiul său a cucerit cetatea-capitală a Niceei în 1331, iar același fiu a cucerit cetatea-capitală a Nicomediei într-un asediu de patru ani care s-a încheiat în 1337. Pionierii au marcat 27 iulie 1299 în legătură cu Osman, dar nu au privit niciodată la următoarea bătălie, bătălia de la Niceea, ca la al doilea pas istoric în întemeierea Imperiului Otoman. 27 iulie 1299 a fost primul pas din mai mulți pași pentru a ajunge la legea duminicală. Primii doi pași ai islamului turcesc au identificat începutul unei profeții care s-a încheiat în 1449, apoi din nou în 1840, apoi din nou la 9/11 și apoi din nou la 31 decembrie 2023.

Primul dintre acei doi pași a marcat nu doar începutul a o sută cincizeci de ani, ci a marcat și începutul a treizeci și opt de ani. El a început odată cu luarea de către Osman a teritoriului Nicomediei și s-a încheiat treizeci și opt de ani mai târziu, când fiul lui Osman a luat cetatea-capitală a Nicomediei, la sfârșitul unui asediu de patru ani, în 1337. Numărul treizeci și opt reprezintă „ridicarea”, iar pasul inițial al lui Osman, prin care a luat teritoriul, a marcat ridicarea islamului turcesc. În acel prim pas de treizeci și opt de ani, un asediu de „patru ani” marchează încheierea. La ultimul pas al celor o sută cincizeci de ani, umilirea este adusă, iar patru ani mai târziu, în 1453, este luată capitala Romei de Răsărit.

Fie că au fost turcii otomani în 1453, fie fiul lui Osman, care a cucerit atât Nicomedia în 1337, cât și Niceea în 1331, în toate cele trei cazuri fiecare cetate-capitală slujise, la un moment dat în istorie, drept capitală a Romei răsăritene. Toate cele trei linii identifică cucerirea Romei răsăritene. Fiecare dintre aceste trei linii identifică Islamul cucerind mai întâi teritoriul și, ulterior, capitala Romei răsăritene. Numele tuturor celor trei capitale este același cu numele teritoriului. Fiecare dintre cele trei linii are figuri istorice distincte de alfa și omega. În timp ce identifică o relație dintre biserică și stat, împreună cu umilirea de către Islam atât a împăratului, cât și a împărătesei, umilirea

profetică le leagă liniile de Roma apuseană, care a fost de asemenea umilită de Constantin cel Mare atunci când a ales Constantinopolul în locul cetății Romei, în 330. Umilirea finală a Romei apusene a venit în 476, odată cu ultimul împărat, și a continuat să decadă rapid de atunci înainte.

Roma apuseană, în raport cu Roma răsăriteană, era biserica; răsăritul era statul. Umilire la început, în 330, apoi umilire în 476, apoi în 782 și apoi din nou în 1449. O linie de umilire care începe cu împărțirea unei împărății, urmată în 476 de umilirea pierderii împăratului și, prin urmare, a imperiului, pentru ca apoi să fie urmată de islam, aducând umilire mai întâi asupra teritoriului răsăritului în 782 și apoi asupra capitalei răsăritului în 1453.

Islamul profeției biblice aduce la lumină linia atât a Romei răsăritene, cât și a celei apusene, iar lumina pe care o produce astăzi Islamul este în armonie cu, dar depășește cu mult, lumina de temelie pe care Islamul a constituit-o pentru pionierii milerii. Timpul de încercare care a început în 2024 cu privire la cine sunt „spărgătorii poporului tău care întăresc vedenia” a fost alfa perioadei de încercare, iar acum, la sfârșitul perioadei de încercare, lumina din subiectul Islamului din Apocalipsa capitolul nouă adaugă martori ai Romei apusene și răsăritene care nu au fost niciodată analizați până în aceste zile de pe urmă.

Liniile profetice ale islamului, reprezentate în capitolele nouă până la unsprezece, reunesc liniile de istorie situate în versetele zece până la șaisprezece din Daniel unsprezece, oferind mărturii care se leagă de linii aflate deja în discuție în aceste articole. Dar, în cadrul ilustrației profetice a ridicării islamului, se află ridicarea atât a mișcării millerite, cât și a mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii. Două perioade de patru ani, așezate ferm în cadrul profețiilor de timp din Apocalipsa nouă și făcând parte din acestea, oferă mărturie despre cei patru ani din 1840 până în 1844. În 1844, timpul profetic nu mai este, astfel încât perioada simbolică de patru ani este definită prin caracteristicile ei profetice, nu prin timp. Prima perioadă de patru ani identifică islamul cucerind Nicomedia, fosta capitală romană răsăriteană, în 1337, la treizeci și opt de ani după ce tatăl său a cucerit teritoriul. A doua perioadă de patru ani identifică umilirea conducătorilor politici și religioși ai Romei răsăritene în 1449, adusă la îndeplinire de islam, iar a treia perioadă de patru ani identifică o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu, când îngerul care a luminat pământul cu slava sa a coborât la 11 august 1840.

Istoria millerită a primului și a celui de-al doilea înger se aliniază cu istoria celui de-al treilea înger în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea lucrare finală de sigilare este ștergerea păcatului; ea este unirea Divinității cu omenirea și are loc în timpul unui război adus de islam.

Și a deschis adâncul fără fund; și din adânc s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare; și soarele și văzduhul s-au întunecat din pricina fumului adâncului. Și din fum au ieșit pe pământ lăcuste; și li s-a dat putere, așa cum au putere scorpionii pământului. Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreun lucru verde, nici vreun copac, ci numai pe acei oameni care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:2-4.

Împlinirea desăvârșită a fiecărei profeții este în zilele de pe urmă, astfel că acest pasaj identifică sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Profeția despre islam din Apocalipsa nouă oferă

cheia istorică pentru a reuni cea mai completă ilustrare a puterii care statornicește viziunea în istoria care a culminat la 11 august 1840, când islamul a fost restrâns. Din acel punct, mărturia din Apocalipsa nouă s-a extins în capitolul zece și în istoria primului și celui de-al doilea înger. Apoi, în capitolul unsprezece, al treilea vai sosește deodată la legea duminicală, care este momentul când începe marea strigare a celui de-al treilea înger. Capitolul nouă este cheia islamului în organizarea ridicării și căderii împărățiilor prezentate în Daniel și Apocalipsa. Capitolele zece și unsprezece identifică experiența celor o sută patruzeci și patru de mii de fecioare înțelepte. Capitolul nouă identifică simbolul care statornicește viziunea exterioară, iar capitolele zece și unsprezece identifică viziunea lăuntrică asociată cu urmarea Mielului în Locul Preasfânt.

Capitolul zece din Apocalipsa se deschide cu Hristos ca îngerul puternic care coboară cu o cârtică deschisă. Acest eveniment s-a împlinit la 11 august 1840, la încheierea profeției din Apocalipsa nouă, care identifică trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Apocalipsa zece prezintă istoria mai departe, până când solia a devenit amară în pântecele lui Ioan, la 22 octombrie 1844. Cei patru ani dintre 1840 și 1844 încep cu venirea primului înger și se încheie cu venirea celui de-al treilea înger. Acei patru ani care au urmat după împlinirea de la 11 august 1840 au fost prefigurați de patru ani, din 27 iulie 1449 până în 1453, la începutul celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Ambele perioade de patru ani se aliniază cu cei patru ani ai asediului Nicomediei, din 1333 până în 1337. În mod simbolic, Roma de Răsărit a fost cucerită de islam de trei ori. Mai întâi a fost la asediul Niceei în 1331, apoi asediul de patru ani al Nicomediei în 1337, iar apoi asediul Constantinopolului în 1453.

Dioclețian a împărțit din punct de vedere juridic Roma în răsărit și apus în 393, iar Constantin a împărțit profetic Roma în răsărit și apus în 330. În 395, la moartea împăratului Teodosie I, imperiul a fost în mod oficial și permanent împărțit, când el a lăsat prin moștenire răsăritul și apusul celor doi fii ai săi. Biserica Catolică s-a împărțit în răsărit și apus în 1054, la „marea schismă”. Împărțirea a fost treptată, la fel ca decăderea care a urmat. Împărțirea rămâne până în această zi. În decurs de cincizeci de ani de la acea dată, biserica apuseană din Roma a început aproximativ două sute de ani de cruciade împotriva islamului. Roma apuseană a căzut când și-a pierdut ultimul împărat, în 476. Roma răsăriteană a căzut în 1453. Roma papală a căzut în 1798. Roma păgână s-a împărțit în răsărit și apus în 393, 330 și 395. Roma papală s-a împărțit în răsărit și apus în 1054. Sora White identifică ridicarea și căderea împărățiilor drept un punct de referință primar în studiul Cuvântului lui Dumnezeu.

Împărățiile care sunt aduse în lumina istoriei din capitolul nouă al Apocalipsei întăresc argumentul că Roma este cea care stabilește viziunea. Legătura profetică dintre Islam și cei o sută patruzeci și patru de mii este dovada că solia strigătului de la miezul nopții, care a fost prefigurată prin intrarea călare a lui Hristos în Ierusalim pe un măgar, este reprezentată printr-o profeție de timp care a început în vremea primei vai, a continuat în a doua parte a profeției în a doua vai și și-a atins împlinirea în istoria de patru ani în care mișcarea millerită a primului și celui de-al doilea înger a început odată cu împlinirea chiar a acelei profeții. Profeția a început cu simbolul „treizeci și opt și doi de ani” (1299 și 1301) de ani, marcând ridicarea Islamului, și s-a încheiat cu simbolul „treizeci și opt și doi de ani” (1838 și 1840), marcând ridicarea milleriților.

În 1844, la încheierea perioadei de patru ani a millerităilor, care fusese prefigurată de asediul din 1333 până în 1337 și de perioada din 1449 până la asediul din 1453, timpul profetic nu mai trebuia să fie aplicat. Înălțarea steagului celor o sută patruzeci și patru de mii este legată în mod direct de profeția în care Islamul este înălțat.

Iuda, tu ești acela pe care frații tăi îl vor lăuda: mâna ta va fi pe grumazul vrăjmașilor tăi; fiii tatălui tău se vor pleca înaintea ta. Iuda este un pui de leu: de la pradă, fiul meu, te-ai suit; s-a aplecat, s-a culcat ca un leu și ca o leoaică bătrână; cine îl va scula? Sceptrul nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo; și de El vor asculta popoarele. El își leagă mânzul de viță și mânzul măgăriței sale de viță cea aleasă; își spală hainele în vin și veșmintele în sângele strugurilor: ochii lui sunt roșii de vin și dinții lui albi de lapte. Geneza 49:8–12.

Cei o sută patruzeci și patru de mii reflectă în chip desăvârșit caracterul lui Hristos, iar Hristos este, printre alte reprezentări simbolice, „vița aleasă”. Ismael este identificat ca un om „sălbatic” în Geneza 16:12.

Și el va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi.

Cuvântul tradus prin „sălbatic” este măgarul arab sălbatic. Reprezentanții lui Hristos în zilele din urmă călăresc pe solia măgarului arab sălbatic, măgarul pe care Hristos a intrat călare în Ierusalim, măgarul care, în cele din urmă, a vorbit după ce Balaam l-a lovit a treia oară. Solia care a împuternicit mesajul primului înger în 1840 nu a văzut o profeție relevantă și importantă de o sută cincizeci de ani chiar în însăși istoria profetică în care era situată solia ce a împuternicit mișcarea. Ei nu au văzut două perioade de patru ani în aceeași profeție de timp care prefigurau istoria din 1840 până în 1844. Leul din seminția lui Iuda deschide acum lumină din „căile cele vechi” care nu a mai fost văzută niciodată înainte și este o lumină care este în armonie cu acea lumină care se deschide din 31 decembrie 2023. Ea îndepărtează orice îndoială cu privire la faptul dacă Islamul este cel care lovește Nashville. Lumina iluminează simbolul Romei, devenind astfel o declarație omega față de controversa alfa din 2024 cu privire la tâlharii poporului tău, și este, de asemenea, simbolul omega al argumentului asupra aceluiași simbol în istoria millerită. Ea identifică faptul că Islamul din profețiile de timp din Apocalipsa nouă este solia externă în timpul istoriei interne a timpului sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Predăm acest fapt de ceva vreme, dar acum poate fi demonstrat pe o singură linie care începe în Apocalipsa nouă și se încheie în Apocalipsa unsprezece. A treia perioadă de patru ani legată de profeția de timp a Islamului, care s-a împlinit din 1840 până în 1844, ilustrează timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Prin marele cutremur din Apocalipsa unsprezece, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați ca un steag.

În Ezechiel treizeci și șapte, ridicarea poporului lui Dumnezeu ca o oaste este un proces în două etape care fusese prefigurat prin crearea lui Adam. Mai întâi, Adam a fost întocmit din lut, apoi Hristos a suflat în el suflarea de viață. În Ezechiel, prima prorocie formează trupurile moarte, dar ele sunt încă moarte. Apoi, peste trupuri sunt suflate cele patru vânturi, iar ele se ridică ca o oaste puternică. Numerele treizeci și opt și patruzeci reprezintă acele două etape.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.

După aceea, era un praznic al iudeilor, iar Isus S-a suit la Ierusalim. Și este în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, o scăldătoare, numită în limba evreiască Betesda, având cinci pridvoare. În acestea zăcea o mare mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați, așteptând mișcarea apei. Căci un înger cobora la vreme anumită în scăldătoare și tulbura apa; și cel dintâi care intra după tulburarea apei se făcea sănătos, de orice boală ar fi fost ținut. Și era acolo un om care avea o infirmitate de treizeci și opt de ani. Când l-a văzut Isus zăcând și a știut că era așa de multă vreme, i-a zis: Vrei să te faci sănătos? Omul neputincios I-a răspuns: Doamne, nu am pe nimeni care, când se tulbură apa, să mă bage în scăldătoare; iar până vin eu, altul se coboară înaintea mea. Isus i-a zis: Scoală-te, ridică-ți patul și umblă. Și îndată omul s-a făcut sănătos, și-a ridicat patul și umbla. Și ziua aceea era Sabatul. Ioan 5:1–9.

„Acum ridicați-vă”, am zis eu, „și treceți pârâul Zered.” Și am trecut pârâul Zered. Și timpul în care am venit de la Cades-Barnea, până am trecut pârâul Zered, a fost de treizeci și opt de ani, până când toată generația oamenilor de război a pierit din mijlocul taberei, după cum le jurase Domnul. Deuteronomul 2:13, 14.